

Popotovanja

I.

Misel je mlin in duh je tok vodá.
Hči oči je in slišane besede melje,
dokler reke mimo ne spelje
poplava prepolne vsebine srca.
Najlepša je, ko je v notranjosti mir,
s podobami oblikuje modrost
in čez reko deroče usode je most,
da potihne med dušami v srcu prepir.
Misel je mama in žena, orodje in pot,
čeprav sama srca ne osreči,
utira pot željam zasanjanim mimo zmot,
povečuje se iz velikega v majhno in v velikem izginja,
če hočeš biti srečen, te počasi spreminja ...
Luč mora svetiti, če ne, je temno,
a mora kdaj ugasniti, da noga stopi v temo,
luč mora biti, saj kjer je, je vse svetlo
in brez truda vidi pot naprej oko.
Kadar luč sveti, v srcu je toplo
in tema nima proti njej moči,
nobene človeške ni poti,
ki ne bi hodila tam, kjer je lepo.
Luč nosi svetlobo,
v njej je toplina, svoboda, resnica in pot,
a v njej je tudi tiho skrita bolečina,
saj ni luči, ki ne bi v sebi pogorela,
ni je, ki bi je Bog ne ustvaril
in iz nič se ni nobena vzela.
Potujem s potjo pod nogami
in s potjo v sebi, s sanjano potjo.
Ne koraki ne ljudje je ne zmotijo –
ker s svojo potjo smo vedno sami.
Pot se strmo vije, ker postaja pot poti,
a ta je že od prej, še preden med drevesi
se utre praznina in iz polnosti

se nova sveta pot rodi.
Poti nas vodijo k sebi, k cilju konca,
strmo se dvigajo kot na krilih angeli,
in v modrini se na koncu polastijo sonca.
Večna je pot in vedno srečno zmaga,
ovinki so le stranpoti –
a vedno vrneš se, ko pot te sama ulovi.
Po zunanji resničnosti se kot potok
vsa previdna in preprosta vije,
iz oči in iz obraza sije,
človek sam je z njo, je otok ...
Ena je in vsi jo gledajo in se čudijo.
močna je kot večnost, kakor spev neba,
kakor sonce, kakor krila angela
in iz nje ustvari harmonijo,
tiho nežno besed melodijo ...
Tema je v praznino sonce skrila,
v zmedo misli zapodila
in zdaj hitijo iz okvirja
svojih umazanih in čistih sanj.
Potem ostanki misli molijo k svetlobi,
ki je v srcu nič več ni, in molijo dni in noči
zaprte v svoji temni mračni sobi.
In se zdani in v jutru spet tema zbudi
noč misli in srca, noč slepih oči,
ki jim le malo manjka do poti
svetlobe, ki bi vse rešila,
stvari iz teme v lepoto prebudila,
srce boleče ozdravila in ga poljubila.
Molitev je skrivnostna beseda srca,
čez zemljo in vesolje sega,
najtršim zle namene zbega,
čeprav v srcu samo tiho trepeti ...
Med drevesi je razpeta pot

in kadar se zapleteš v podrasti,
v svoji temni črni strasti
med mislimi resnice in bogastvom zmot
te reši iz teme tebe samega,
iz zaprtosti v tvoj tesni krog,
doseže te tako, da pozabiš sebe.

II.

V vesoljnem miru odloča Bog,
v modrini, ki nad nami je visoko,
v mislih, ki pod nami so globoko ...
Cilj je že dosežen, če veruješ vanj,
vsak dan te spremlja, prime te za roko,
v njem zakoreninjen si globoko
vse bližje je resnici, ki izhaja iz sanj.
Vsa tema pade v jamo, če je cilj svetel,
če odpreš se stvarstvu,
če se sprostiš in vržeš se s tečajev,
da bi lažje sebe drugim dal.
Žal ti je, najdeš svoje dobro dno,
tam se te dotika duh ljubezni,
od tam se spet daruje tvoje skrito oko.
Zasidraš spet čoln v obalo vesti
in ne premaknejo te več viharji,
radost življenja prav iz dna žari ...
Mir ni mir, če ne pride iz očiščene vesti,
če ne potihne tvoj prepir v notranjosti,
če ne veruješ, da si očiščen do kosti,
bel, kakor bodo nekoč bele vse poti.
Mir vedno čaka. To tiho čakanje
se dviga v nebo kot pričakovanje sla,
ki bo nekoč pomiril tvoja nihanja
in bo izpolnil tvoje sanje.
Mir je dobrota, nasprotje strasti,

dotakne se te, ko srečaš dobre ljudi
in v tebi se vse umiri,
zaživi tisti radostni čut za lepoto,
ki se le v čistosti prebudi
in bo edini čutil v večnosti ...
Nihče lepote ne more ujeti v svoj krog,
saj le s trpljenjem v dušo pride,
in z zmotno mislijo odide,
kot da je blizu nebesom, kot da je Bog.
Čistost tiho stopa med ljudmi,
opazi jo le lepota nedoumljiva,
ki se očem smrtnikov skriva
in le v čutih čistih zažari.
Premakneš roko in se skrije,
odide z zvenom besed,
že misel jo lahko ubije.
A vedno se pojavi tam, kjer bije
srce, in iz dna zapleše melodije,
ki jih le za silo sliši svet.
Dotakne se mojega utrujenega telesa
v najbolj vsakdanjih odmevih dne,
sreča me nemočnega, še preden prispe.
Natoči mi misli iz moje krvi,
ko lagodno vlekne se moje telo
in misli z menoj potujejo
od glave do srca, do očiščene vesti.
In zaprem trudne, izmučene oči,
ki brez misli in zavesti merijo
korake prehojenih strmih poti.
Telo se pod lastno težo sprosti,
moči v temo izginjajo,
oči se budijo in telo, moj duh se budi.